12/05/2021

Κωνσταντίνος Πούλος – Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου (1912 – 1994) – (1957 – 1974)

/ Επικαιρότητα

Υπό του Πρωτ/ρου Αθανασίου Παπαδάκη
Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου
Ιεράς Μητροπόλεως Ελευθερουπόλεως

Συμπληρώνονται με τη χάρη του Κυρίου μας είκοσι επτά χρόνια από την προς Κύριον εκδημία του μακαριστού Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κυρού Κωνσταντίνου Πούλου.

Ο Ιεράρχης αυτός της Εκκλησίας μας κατά τη διάρκεια της Αρχιερατείας του δοκιμάστηκε από θλίψη και πόνο γιατί περιφρονήθηκε από αδελφούς του και ανθρώπους τους οποίους ευεργέτησε. Από τα νεανικά μου χρόνια γνώρισα από πολύ κοντά τον Ιεράρχη και ευεργετήθηκα από αυτόν, και θεωρώ χρέος ιερό να σκιαγραφήσω τον κατά πάντα άξιο Μητροπολίτη

αναφερόμενος στο υπέροχο έργο, το οποίο επιτέλεσε στην γενέτειρά μου, καθώς και στην μετέπειτα δοκιμασία του.

Τον Ιούνιο του 1957 παραιτήθηκε από τον θρόνο της ιστορικής Μητροπόλεως Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου ο Μητροπολίτης Ιωακείμ Σιγάλας, ο οποίος επί 30 έτη την εποίμανε με συνέπεια και αυταπάρνηση ακολουθώντας το παράδειγμα αγίων προκατόχων του.

Τοποτηρητής του κενωθέντος Μητροπολιτικού θρόνου είχε τοποθετηθεί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως Ιωακείμ Καβύρης.
Την 7ην Νοεμβρίου του 1957 η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος υπό τον Αρχιεπίσκοπον Αθηνών Θεόκλητον παμψηφεί εκλέγει ως Μητροπολίτη Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου τον Αρχιμανδρίτη, Ιεροκήρυκα και Πρωτοσύγκελο της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλοακαρνανίας, Κωνσταντίνο Πούλο και την 13ην του ιδίου μηνός ε. έ. χειροτονήθηκε στον Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών από τον Μακαριωτάτο Αρχιεπισκόπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος Θεόκλητο συμπαραστατουμένου από τους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Αιτωλοακαρνανίας Ιεροθέου, Αττικής και Μεγαρίδος Ιακώβου, Εδέσσης και Πέλλης Διονυσίου και Σισανίου και Σιατίστης Ιακώβου.

Ποιός όμως ήταν ο νέος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου Κωνσταντίνος Πούλος;

Γεννήθηκε στο χωριό Σιταραλώνα Αγρινίου το έτος 1912 από ευσεβείς και ενάρετους γονείς. Γράφει για την οικογένεια Πούλου ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος Βλάχος, πνευματικό ανάστημα του Μητροπολίτη Εδέσσης Καλλινίκου, αδελφού κατά σάρκα του μακαριστού Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κυρού Κωνσταντίνου, στο βιβλίο του «Κόσμημα της Εκκλησίας. Βίος και Πολιτεία του Μητροπολίτη Εδέσσης Καλλίνικου»: «… Οι γονείς του Γέροντός μου ήταν πραγματικά ευλογημένοι. Ο πατέρας του Γεώργιος ήταν απλός και καλοκάγαθος άνθρωπος. Η μητέρα του Αικατερίνη ήταν πανέξυπνη γυναίκα και πραγματική ασκήτρια. … Για την ανατροφή των παιδιών έχει μεγάλη σημασία η ατμόσφαιρα της οικογενειακής ζωής στην οποία μεγαλώνουν. … Όταν όμως το περιβάλλον είναι άγιο, τότε βοηθείται στην ανάπτυξη της προσωπικότητός τους … αξιώθηκε από τον Θεό να μεγαλώση και να αναπτυχθή μέσα σ’ ένα Άγιο περιβάλλον, που ήταν ποτισμένο με τις παραδόσεις της Ρωμιοσύνης, γι’ αυτό και η ανατροφή του και η εξέλιξή του ήταν κατά πάντα φυσιολογική … Μια από τις μεγάλες αρετές της οικογένειας αυτής ήταν η φιλοξενία και γενικά η αγάπη προς τον συνάνθρωπο …».

Και τα μεν μαθήματα του Δημοτικού Σχολείου διδάχθηκε εις την ιδιαιτέρα του

πατρίδα, τα δε του Γυμνασίου στο Γυμνάσιο Θέρμου, όπου και αποφοίτησε με άριστα. Μετά από επιτυχείς εισαγωγικές εξετάσεις εισήχθηκε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου και αποφοίτησε το 1935.
Τον Ιανουάριο του 1936 προσελήφθηκε, από τον πνευματικό του πατέρα, Μητροπολίτη Αιτωλοακαρνανίας Ιερόθεο, στα γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως, όπου και υπηρέτησε μέχρι τον Οκτώβριο του 1940 ως γραμματέας και λαϊκός ιεροκήρυκας. Κατά το διάστημα αυτό ανέπτυξε αξιόλογη δράση προς πάσαν κατεύθυνση, ιδρύοντας Κατηχητικά Σχολεία όλων των βαθμίδων.
Τον Ιούνιο του 1941 χειροτονείται Διάκονος και τον Ιούλιο Πρεσβύτερος, διορισθείς ταυτόχρονα και Πρωτοσύγκελος της ίδιας Ιεράς Μητροπόλεως από τον Γέροντά του, Μητροπολίτη Ιερόθεο. Κατά το χρονικό διάστημα της επάρατης ξενικής κατοχής ανέπτυξε φιλανθρωπική δράση, ιδρύοντας συσσίτια για τους απόρους και φυλακισμένους συμπολίτες του.

Επειδή στα σκοτεινά εκείνα χρόνια της ξενικής κατοχής και επιβουλής κατά της πατρίδας μας αντέταξε σθεναρή αντίσταση κατά των επιχειρούντων την κατάργηση της νόμιμης εκκλησιαστικής Αρχής, επιχειρήθηκε η φυλάκισή του στο Αγρίνιο, η οποία όμως δεν έγινε, χάρη στην επέμβαση των εκεί Χριστιανών, οι οποίοι έφθασαν και μέχρι διαδηλώσεως για τον σκοπόν αυτό.
Κατά το μετέπειτα διάστημα εκτός των καθηκόντων του ως Πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως έκανε απογευματινές ομιλίες στον Ι. Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Μεσολογγίου, διηύθυνε τα κατηχητικά σχολεία, περιόδευε σε όλη την Μητρόπολη διδάσκοντας, νουθετώντας, παρηγορώντας και ενισχύοντας τον λαό του Θεού. Με πρόταση του Νομάρχη Αιτωλοακαρνανίας, του απενεμήθηκε ο χρυσός Σταυρός του Φοίνικα, για την τόσο σπουδαία και πολυσχιδή δράση του.

Με πρόταση του γέροντά του Μητροπολίτη Αιτωλοακαρνανίας, για την κενωθείσα θέση της Ιεράς Μητροπόλης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου, εκλέγεται παμψηφεί από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Το απόγευμα του Σαββάτου της 21ης Δεκεμβρίου του 1957 φτάνει σιδηροδρομικώς στην πρωτεύουσα του Νομού Έβρου, την Αλεξανδρούπολη, συνοδευόμενος από την μητέρα του και τον αδελφό του, Αρχιμανδρίτη Καλλίνικο Πούλο, μετέπειτα Μητροπολίτη Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας και πρόσφατα αγιοκατατάχθέντα από την Εκκλησία, του οποίου η μνήμη εορτάζεται στις 9 Αυγούστου.

Την επομένη, Κυριακή 22 Δεκεμβρίου, συνοδευόμενος από τον Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως Ιωακείμ και τις αρχές του Νομού Έβρου φθάνει στο Διδυμότειχο, αφού προηγουμένως του έγινε υποδοχή στο χωριό Κωρνοφωλιά, στην πόλη του Σουφλίου και στο χωριό Λάβαρα και στις 3 το απόγευμα η συνοδεία του

νέου Μητροπολίτου αφίχθηκε στην πόλη του Διδυμοτείχου, όπου η διοργανωθείσα υποδοχή προσέλαβε πλέον επίσημο και πάνδημο χαρακτήρα, χτυπώντας χαρμόσυνα οι καμπάνες των Εκκλησιών. Στην κεντρική πλατεία της πόλεως υποδέχθηκαν τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κωνσταντίνο και τους επισήμους που τον συνόδευαν, όλες οι αρχές του Νομού και της πόλεως, ο ιερός Κλήρος, αντιπροσωπίες διαφόρων οργανώσεων, σύλλογοι και οι μαθητές των σχολείων.

Σχηματίσθηκε η προβλεπομένη για τις περιστάσεις αυτές πομπή, η οποία έφτασε στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου, όπου έγινε η ακολουθία της ενθρονίσεως. Ακολούθησαν προσφωνήσεις από τις αρχές και ο ενθρονιστήριος λόγος του νέου Μητροπολίτου, στον οποίο μεταξύ άλλων είπε: «Το επ' εμοί θα προσπαθήσω να ανταποκριθώ εις τας προσδοκίας της Μητρός Εκκλησίας, ήτις με έθεσεν εις την Λυχνίαν της Ιεράς ταύτης Μητροπόλεως και να μη διαψεύσω τας ελπίδας, ας εστήριξαν εις εμέ η Αυτού Μακαριώτης, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. κ. Θεόκλητος και οι συγκροτούντες την Αγίαν και Ιεράν Σύνοδον άγιοι Αρχιερείς και δεν θα παύσω δεόμενος διά την κατάρτησιν υμών, ίνα γένησθε άμεμποι και ακέραιοι, ως φωστήρες εν κόσμω λάμποντες, εις καύχημα εμοί εν τη φοβερά ημέρα της επιφανείας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού....».

Μετά την λήξη της ακολουθίας της ενθρονίσεως ακολούθησε δεξίωση στο Μητροπολιτικό Μέγαρο.

Μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του ο νέος μητροπολίτης έστρεψε την προσοχή του στον ευαγγελισμό και την τροφοδοσία του ποιμνίου του. Έτρεχε κάθε Κυριακή και μεγάλη εορτή από εκκλησία σε εκκλησία, στις πόλεις και τα χωριά να λειτουργήσει, να κηρύξει το Θείο Λόγο, να διανείμει το χριστιανικό έντυπο, να γνωρίσει και να συνομιλήσει με το ποίμνιό του, να βοηθήσει τους ιερείς του και να στηρίξει αυτούς που είχαν ανάγκες και προβλήματα.

Ο Μητροπολίτης Κωνσταντίνος περιέβαλλε με εύνοια και συμπάθεια και τις διάφορες χριστιανικές οργανώσεις και ενεθάρρυνε το έργο τους, διότι τις θεωρούσε ως εντεταγμένες στην όλη προσπάθεια της Μητροπόλεως για την κατά Χριστόν διαποίμανση του λαού του Θεού.

Ο αείμνηστος Ιεράρχης επί δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια δεν γνώρισε ανάπαυση, εργαζόμενος νύκτα και ημέρα για την πνευματική και υλική πρόοδο του ακριτικού και πολύπαθου ποιμνίου του. Κάτω από δύσκολες συνθήκες περιόδευε πολλές φορές με στρατιωτικά αυτοκίνητα την ακριτική επαρχία του από το ένα άκρο έως το άλλο.
Φλογερός, ακούραστος, δυναμικός, πανέξυπνος έδωσε πνοή εις την περιφέρειά του, όπου ανήγειρε εκ θεμελίων και εγκαινίασε πλέον των 70 ιερών ναών και

χειροτόνησε πάνω από 80 ιερείς. Όταν ήρθε στο Διδυμότειχο βρήκε πολλές κενές ενορίες και όταν έφυγε οι 100 και πλέον ενορίες είχαν τους ιερείς τους. Δεν τους χειροτόνησε μόνον, αλλά στην Ιερά Μονή της Κορνοφωλιάς ίδρυσε και ταχύρυθμη Σχολή, όπου φωτισμένοι Κληρικοί και Καθηγητές δίδασκαν τους ιερείς, καταρτίζοντας αυτούς καταλλήλως. Ίδρυσε και ανήγειρε εκ θεμελίων τέσσερα εκκλησιαστικά μαθητικά οικοτροφεία στο Διδυμότειχο, την Ορεστιάδα, το Σουφλί και τα Δίκαια στα οποία φιλοξενούνταν 400 μαθήτριες Γυμνασίου και Λυκείου κάθε έτος. Για την ανέγερσή τους δαπανήθηκαν περίπου 20.000.000 δραχμές, εκτός των διατεθέντων ποσών για την άρτια επίπλωση της λειτουργίας τους.

Το 1959 με πρωτοβουλία του γίνεται ανασύσταση της Ιεράς Μονής Δαδιάς, αδελφοί της οποίας υπήρξαν ο πρώην Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Δημήτριος, ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος, ο Μητροπολίτης Αχελώου Ευθύμιος, οι Αρχιμανδρίτες π. Παύλος Καββαδίας, π. Νικήτας Βουτηράς κ. α΄.

Στην Ιερά Μονή Δαδιάς από το 1962 φιλοξενούνται οι Κατασκηνώσεις της Ιεράς Μητροπόλεως. Για την εύρυθμη λειτουργία των Κατασκηνώσεων ανήγειρε τον Ιερό Ναό της Υπεραγίας Θεοτόκου, κοιτώνες και εστιατόρια και κάθε καλοκαίρι φιλοξενούσαν πάνω από 200 παιδιά της ακριτικής επαρχίας. Ανήγειρε και επίπλωσε αίθουσες διαλέξεων και Κατηχητικών σχολείων.
Μετά από έντονες ενέργειές του, το κράτος διέθεσε πάνω από 10 εκατομμύρια δραχμών για την ανέγερση και ανακαίνιση Ιερών Ναών, σχολείων, του Μητροπολιτικού μεγάρου στο Διδυμότειχο και πληθώρα κοινωφελών έργων.

Διέθεσε χιλιάδες έντυπα και εικόνες στις ενορίες που επισκεπτόταν ανελλιπώς, και στις στρατιωτικές μονάδες του ακριτικού Έβρου. Διένειμε ρουχισμό και σχολικά είδη στα σχολεία της επαρχίας του.

Ο λιτός Ιεράρχης με τις αναμφισβήτητες διοικητικές ικανότητες διέθεται τα 2/3 του μισθού του ενισχύοντας απόρους και βοηθώντας οικογένειες στρατευμένων της περιοχής. Ζούσε βίον ασκητικό, διέμενε μόνος στην Μητρόπολη, χωρίς υπηρετικό προσωπικό.
Πολύτιμοι συνκυρηναίοι στο δύσκολο έργο του, ο Ιεροκήρυκας και Ιεραπόστολος του Έβρου π. Παύλος Καββαδίας, ο απλός και ακούραστος εργάτης του Ευαγγελίου, οι ιερείς του και ιδιαιτέρως ο π. Γεώργιος Μπετσάκος στην Ορεστιάδα, ο π. Σπυρίδων στο Σουφλί, και οι διακονούντες ιερείς στα Γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως.

Εκείνος όμως ο οποίος ήταν πλησιέστερα στον Μητροπολίτη και αφοσιωμένος σ᾽ αυτόν, θυσιάζοντας πολλές φορές την θαλπωρή της οικογενείας του ήταν ο κ. Αθανάσιος Παπάζογλου, ο οδηγός του Μητροπολίτου, που σαν άλλος άγγελος

έστεκε πάντα δίπλα του προσφέροντας τις πολύτιμες υπηρεσίες του, διακονώντας έναν ασκητικό και ανιδιοτελή διάκονο της Εκκλησίας και του Έθνους.

Η Μεγάλη Δοκιμασία

Ενώ ο κατά πάντα άξιος Ποιμενάρχης βρισκόταν στο αποκορύφωμα της αεικίνητης δράσεως και προσφοράς του στον ακριτικό λαό του Έβρου, ανακοινώθηκε ως κεραυνός εν αιθρία η απόφαση της Πρεσβυτέρας Ιεραρχίας να τον κηρύξει έκπτωτο από τον Μητροπολιτικό Θρόνο μαζί με άλλους 11 Αρχιερείς χωρίς προηγουμένως να γίνει κάποια δίκη, χωρίς να του απαγγελθεί κατηγορία, χωρίς δικαίωμα απολογίας, διότι η απολογία είναι πανανθρώπινο δικαίωμα. Μόνο σε χώρες αυταρχικών καθεστώτων συμβαίνουν αυτά. Να καταδικάζονται, να εκθρονίζονται Ιεράρχες, να φυλακίζονται, ή και να εξορίζονται, απαγγελλομένης απλώς της α ή β κατηγορίας.
Όλοι αιφνιδιάστηκαν, όλοι εξεπλάγησαν, όλοι θορυβήθηκαν, διότι ήταν αδύνατο να πιστεύσουν ότι ένας ανεπίληπτος, δραστήριος και στοργικός Ποιμενάρχης ήταν δυνατόν να προκαλέσει μια τέτοια ετυμηγορία της Εκκλησιαστικής Δικαιοσύνης.

Μετά την εκθρόνισίν του (11 Ιουλίου 1974) παρέμεινε για ένα μικρό διάστημα στην Ιερά Μητρόπολίν του ενισχύοντας και ειρηνεύοντας όλους εκείνους που κατέφευγαν στο Γραφείο του αγανακτισμένοι και διαμαρτυρόμενοι.

Μετά όμως από ώριμη σκέψη, και καθώς έβλεπε ότι η αποκατάσταση του δικαίου δεν απασχολούσε καν εκείνους που τον αδίκησαν, αποφάσισε να εγκαταλείψει τον τόπο που τόσο αγάπησε, να πάρει τον δρόμο της εξορίας και να εγκατασταθεί στην Ιερά Μητρόπολη Εδέσσης, πλησίον του αδελφού του, Αγίου Καλλινίκου, Μητροπολίτου τότε Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας. Κοντά του φιλοξενήθηκε δέκα ολόκληρα χρόνια (1974 – 1984) έως της κοιμήσεως του Αγίου Ιεράρχου τον Αύγουστο του 1984. Όλα αυτά τα χρόνια δεν σταμάτησε να λειτουργεί, να τελεί ιερές ακολουθίες και ιερά Μυστήρια, να εκπροσωπεί τον Άγιο Εδέσσης όπου χρειαζόταν, να περιοδεύει όλη την Μητρόπολη κηρύττοντας τον λόγον του Θεού προσφέροντας αγάπη και καλοσύνη στους ιερείς και εις όσους τον διακονούσαν.

Επειδή όμως τα δύο αδέλφια είχαν πολύ διαφορετικούς χαρακτήρες, εξ αιτίας μάλιστα των τόσων δεινών που προηγήθηκαν στον τρικυμιώδη βίο του Κωνσταντίνου δημιουργούσαν αρκετές φορές προβλήματα στον ήπιο χαρακτήρα του Καλλινίκου, ο οποίος όμως με πολύ υπομονή και αγάπη αντιμετώπιζε όλη την δοκιμασία του αδελφού του, τον οποίον υπεραγαπούσε, ενθυμούμενος πάντοτε τον μεγάλο ευεργέτη, ο οποίος τον σπούδασε, τον χειροτόνησε διάκονον και Πρεσβύτερον και τα μέγιστα βοήθησε για την προαγωγήν του. Αυτό άλλωστε το αναφέρει ο άγιος Καλλίνικος εις την διαθήκην του «… ιδιαιτέρως ευχαριστώ τον

αδελφόν μου Κωνσταντίνον με τον τίμιον ιδρώτα του οποίου εσπούδασα. Κύριος ο Θεός δώη αυτοίς κατά την καρδίαν αυτών ...».

Πρέπει δε να σημειώσουμε ότι στις 2 Μαΐου του 1991 η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος ίδρυσε 7 προσωποπαγείς Μητροπόλεις για την τακτοποίηση του Εκκλησιαστικού προβλήματος. Η απόφαση έγινε νόμος του κράτους στις 16 Μαΐου. Με τον νόμο αυτό τακτοποιήθηκαν τρεις Μητροπολίτες. Ο Ζακύνθου Απόστολος στη Μητρόπολη Κιλκίς, ο Παραμυθίας Παύλο στη νεοϊδρυθείσα Μητρόπολη Αγιάς και Συκουρίου και ο Τρίκκης και Σταγών Σεραφείμ στη νεοϊδρυθείσα Μητρόπολη Σταγών και Μετεώρων. Ο γέρων Μητροπολίτης Διδυμοτείχου αρκέστηκε στη δικαίωσή του από την Πολιτεία και την Εκκλησία και δεν θέλησε να πάρει νέα Μητρόπολη.
Μετά την κοίμησιν του αγίου αδελφού του Καλλινίκου εγκαταλείπει την Έδεσσαν πονεμένος και πληγωμένος πολύ περισσότερο από την πρώτη του δοκιμασία και εγκαθίσταται στην Αθήνα φιλοξενούμενος από την εκλεκτή αδελφή του Θωμαΐδα. Ένα χρόνο έμεινε περίπου μαζί της διότι και εκείνη χτυπήθηκε από την επάρατο ασθένεια του καρκίνου και εκοιμήθη, και έτσι ο Κωνσταντίνος έμεινε και πάλι άστεγος.

Τότε ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ έδωσε εντολή να φιλοξενηθεί στο ίδρυμα υπερηλίκων της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, στην Αγία Παρασκευή Αττικής. Εκεί έμεινε άλλα δέκα χρόνια περίπου έχοντας ξεχωριστό διαμέρισμα. Εκεί στον Ιερό Ναό του Ιδρύματος λειτουργούσε κάθε Κυριακή και εορτές ως απλός ιερεύς. Επίσης όσο ζούσε ο φλογερός εκείνος Ιεράρχης της Νίκαιας Γεώργιος, τον καλούσε και λειτουργούσε σε διαφόρους Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεώς του.
Την περίοδον του θέρους κατέφευγε στην ιδιαιτέρα πατρίδα του τα Σιταράλωνα, φιλοξενούμενος από τους συγγενείς του.
Το καλοκαίρι του 1994 ενώ έκανε θεραπεία στα θερμά Λουτρά του Θέρμου, τραυματίσθηκε και έσπασε το πόδι του. Εκεί του προσφέρθηκαν οι πρώτες βοήθειες και κατόπιν μεταφέρθηκε στο Σισμανόγλειο Νοσοκομείο των Αθηνών. Εκεί έμεινε ένα μικρό χρονικό διάστημα. Ενώ όλα πήγαιναν καλά μια θρόμβωση της καρδιάς του έγινε αιτία ο Γέροντας να παραδώσει το πνεύμα του στον Κύριο, τον οποίο σ' όλη του τη ζωή τόσο αγάπησε και υπηρέτησε, την 26ην Ιουλίου του 1994.
Έτοιμος κατά πάντα ο Γέροντας Ιεράρχης εξαγιασμένος από τις σκληρές δοκιμασίες δύο δεκαετιών, εξομολογούμενος με ταπείνωση και μετέχοντας με περισσή θέρμη, αδιάλειπτα στο Ποτηρίο της Ζωής, από το οποίο αντλούσε δύναμη, υπομονή, αγάπη, μεγαλοκαρδία και κάθε άλλο πνευματικό δώρημα, μετέστη με γαλήνη και ηρεμία οσιακή προς την αιώνιο ζωή, όπου δεν υπάρχουν αδικίες,

εχθρότητες, μικρότητες και όλα όσα ειδεχθή χαρακτηρίζουν τον βίο μας σ᾽ αυτή τη ζωή του παρόντος αιώνος του απατεώνος και αμαρτωλού, αλλά αντιθέτως εκεί βασιλεύει η αγάπη, η ειρήνη, η χαρά, η δόξα, και η μετοχή στο αιώνιο και άκτιστο Φως.

Η εξόδιος ακολουθία έγινε στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής του ομωνύμου Δήμου Αττικής. Έλαβαν μέρος οι Θεοφιλέστατοι επίσκοποι Βρεσθένης Δημήτριος, Αχελώου Ευθύμιος, και Ευρίπου Βασίλειος, καθώς και αρκετοί κληρικοί. Τον επικήδειο εκφώνησε ο Βρεσθένης Δημήτριος και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Αμερικής αναφερόμενος στην προσωπικότητα και το έργο του κοιμηθέντος Ιεράρχου.

Μετά το τέλος της εξοδίου ακολουθίας, το σκήνωμα του σεβαστού Ιεράρχου μεταφέρθηκε στην γενέτειράν του, τα Σιταράλωνα Θέρμου όπου εκεί το ανέμεναν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλοακαρνανίας κ. κ. Θεόκλητος, ο νυν Μητροπολίτης κ. κ. Κοσμάς, τότε Ιεροκήρυξ της Ι. Μητροπόλεως Αιτωλοακαρνανίας, κληρικοί, οι αρχές του τόπου, οι συγγενείς, πνευματικά του παιδιά και οι κάτοικοι της περιοχής.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεόκλητος τέλεσε Τρισάγιο, εγκωμίασε τον μακαριστό ιεράρχη και με πολλή συγκίνηση ενταφίασε το σεπτό του σκήνωμα πίσω από τον κοιμητηριακό Ιερό Ναό, όπου και αναπαύεται.
Πιστεύουμε απολύτως, ότι ο Άγιος Θεός διά των πρεσβειών του αγίου του αδελφού Καλλινίκου θα δώσει την ανταπόδοση σ᾽ αυτόν, θα τον αμείψει εν ημέρα κρίσεως και είμαστε βέβαιοι ότι εκεί επάνω όπου ευρίσκεται, εύχεται υπέρ πάντων ημών και υπέρ όλων των παντοιοτρόπως αδικησάντων αυτόν και ιδιαιτέρως διά το ποίμνιο το οποίον του ενεπιστεύθη ο Μέγας Αρχιερεύς Κύριός μας.

Είθε η μνήμη του να είναι αιωνία και αγήρως!

Στη φωτογραφία από το louloudakis.blogspot.com, φαίνεται ο Μητροπολίτης Διδυμοτείχου Κωνσταντίνος (Πούλος). Δεξιά του ο αρχιμανδρίτης
Παύλος Καββαδίας και αριστερά του ο πρωτοσύγγελος Στέφανος Παπαδόπουλος. Επάνω αριστερά τελευταίος ο παπα Χρήστος Χριστακούδης. Πίσω από τον Μητροπολίτη, με τη γραβάτα ο Αθανάσιος Θεοδωρίδης, γραμματέας της Μητροπόλεως.